

3739

ILFORD HP5 PLUS



door tine hens, foto johan jacobs

## ROLSTOELDANSEN

**G**reet Bervoets aarzelde toen haar zus Elien het de eerste keer vroeg. Dansen zei haar niet zo veel. Haar zus was dol op muziek en wilde dolgraag dansen. Maar hoe doe je dat als je in een rolstoel zit? De grootste droom van Elien (19) was om te kunnen stappen, haar tweede grootste droom was om te dansen.

Elien werd geboren met een open rug. De dokters beloofden haar dat ze ooit zou kunnen stappen en Elien deed er alles voor. Maar toen ze beseftte dat stappen niet veel meer betekende dan langs de muur heen- en weerschui-felen, dacht ze dat het nuttiger was om goed met een rolstoel te leren rijden. Vooruit, achteruit, kort draaien, zwenken. Ze deed het op het ritme van de muziek en noemde het dansen. Greet (20) probeerde het haar soms na te doen, maar botste gegarandeerd tegen de salontafel of de bank. „Rijden in een rolstoel is moeilijker dan je denkt.”

En toen zag Elien mensen dansen in hun rolstoel. Ze walsten, deden een tango, gingen wild tekeer op Latijnse ritmes. „Het zag er moeilijk uit en ik wilde het ook kunnen”, herinnert Elien zich. Ze was tien jaar en deed er alles aan om haar zus te overhalen om mee te gaan dansen. „Elien was er veel sneller mee weg dan ik”, vertelt Greet. „Haar rolstoel maakt deel uit van haarzelf, ik zat daar maar wat te klungelen. Ze genoot ervan eindelijk iets te hebben waarin zij de betere was.”

„Ik moest me altijd inhouden”, herinnert Elien zich. „Ik reed veel sneller dan Greet en ja, natuurlijk vond ik het fijn om haar tips te geven over hoe het beter kon. Thuis oefende zij in de rolstoel en zat ik in de

zetel aanwijzingen te roepen. Even was het de omgekeerde wereld.”

Omdat iedereen zich in dat eerste jaar voorbereidde op het Belgische kampioenschap, schreven de zusjes zich ook in. Zonder verwachtingen. Zonder plannen. Gewoon om eens te proberen. Ze haalden dadelijk een finaleplaats. „Mensen zeiden dat we talent hadden”, zegt Greet. „Ik denk dat we gewoon goed op elkaar waren ingespeeld en dat is heel belangrijk bij rolstoeldansen. Met een andere partner zou ik nooit zo goed zijn. We voelen elkaar aan, we durven ruzie te maken en we zijn heel eerlijk tegenover elkaar. Dat helpt allemaal. Het voordeel is ook dat we kunnen oefenen iedere vijf minuten dat we samen zijn.”

Ondertussen is de hobby waar ze een beetje twijfelend aan begonnen, tot een passie uitgegroeid. Ze lieten twee rolstoelen op maat maken - „ze draaien heel compact en je kunt met je heupen bijsturen” - en kopen ieder jaar een nieuwe dansoutfit. Elien: „In België kosten die kledjes al snel 900 euro. We bestellen ze via het internet in Zuid-Korea.”

Elk jaar dansen ze een vijftal wedstrijden in België en Nederland. Maar hun ambities liggen verder. Ze willen Europees gaan en ook het wereldkampioenschap dansen. Voorlopig lukt dat niet, omdat alleen gemengde koppels daaraan mogen meedoen. „We hopen dat dat snel verandert.”

Elien weet wat het betekent om het dansen te moeten missen. In 2003 werd ze een heel jaar verplicht tot stilzitten omdat haar rug werd rechtgezet. „Het was een ramp”, zucht ze. „Mijn kamer hing vol met dansfoto's. Op den duur deed het pijn om ernaar te kijken. Greet oefende alleen verder. Ik kon het niet aanzien. Ik voelde me zo leeg.”

Ook dit jaar was ze twee maanden buiten strijd. „Van de dokters moest ik langer rusten, maar ik kon niet meer. Ik moest dansen. Ik probeer zo veel mogelijk naar mijn lichaam te luisteren en niets te forceren. Dansen maakt me blij en dat is toch ook goed om te genezen?”

In deze rubriek leest u elke week een verhaal over hoe we ons in dans en sport uitleven.

[www.standaard.be/lifomlijf](http://www.standaard.be/lifomlijf)



3739

LIFOND H15 PLUS

3